

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Volitve na Štajerskem.

Deželni zbor štajerski je razpuščen in volitve za poslance v novi deželni zbor so razpisane. Kmečke občine bodo volile dne 4. novembra, mesta in trgi dne 7. novembra, v deželni deski zaznamovani veleposestniki pa dne 11. novembra. Ker ogromna večina naših čitateljev voli v kmečki skupini, za to bomo govorili le o načinu, kako se v tej skupini voli.

Stara krivica.

Volilci po mestih, trgih in v veleposestvu volijo svoje poslance neposredno, to se pravi, vsak volilec odda kar glas tistemu, katerega hoče za poslanca. Za kmetkega volilca pa to ne velja. Kmetki volici si najprej volijo volilne može in ti še-le potem gredo v kako mesto ali trg, da tamkaj izvolijo poslance.

Volilni može.

Ker volilni može kmetom izbirajo poslanca, za to je treba paziti, da si izvolite zanesljive, katoliške in narodne može, da vam na dan volitve ne pokažejo fig. Vsaka občina voli za se svoje volilne ali zaupne može. Občine do 500 duš imajo samo enega zaupnega moža, če pa ima občina več duš, potem voli toliko zaupnih mož, da pride eden na 500 duš, in kar jih čez ostane, zaležejo zopet za enega zaupnega

moža. Okrajno glavarstvo bo občinam razglasilo, kdaj in kje se bo vršila volitev volilnih mož. Pazite torej na občinsko desko, da boste o pravem času zvedeli za razglas!

Kdo sme voliti?

V kmečkih občinah smejo voliti volilne može vsi oni, ki imajo naslednje lastnosti: 1. Morajo biti avstrijski državljani; 2. morajo biti v občini volilci in plačevati vsaj najmanj 10 K deželnega davka; 3. voliti smejo tudi duhovniki, dvorni, državni in deželni uradniki, upokojeni častniki, odvetniki, notarji, kakor vsi, ki nosijo naslov doktor, učitelji in častni občani. Vsak mora osebno priti volit, pooblastila ne veljajo. Le ženske, ki so posestnice in plačujejo vsaj 10 K deželnega davka, smejo dati tudi pooblastilo drugim, ako nočejo iti same volit. Pooblastilo se napiše tako: »Podpisana dajem s tem gospodu . . . pooblastilo, da pri volitvi volilnih mož za deželni zbor v občini . . . dne . . . za me odda glas. Občina . . . dne . . . Podpis.« Dobro je, ako se še vsaj dva moža podpišeta kot prič. To pooblastilo je koleka prosto.

Volilni imenik.

A vkljub temu, da ima kdo volilno pravico, še se vendar lahko zgodi, da ne sme voliti. To pa se zgodi, ako volilec

ni vpisan v imenik volilcev. Župan vsake občine ima nalogo, da sestavi imenik volilcev. Tega vpošlje okrajnemu glavarju, ki ga po pregledu zopet vrne županu, ter mu zaukaže, da ga postavi volilem na ogled. Župan mora, ako ne ustmeno, gotovo pa na občinski deski naznaniti, kje leži imenik volilcev na vpogled in kako dolgo bo razporežen. Vsak volilec sme v tem času imenik pregledati, če ni kak volilec izpuščen, ali če ni kdo vpisan, ki nima volilne pravice. Ako kak volilec ni vpisan, se lahko dotični volilec sam ali pa kdo drugi zanj ustmeno pritoži pri županu, da ga vpiše. Lahko pa naredi tudi kar pismeno pritožbo na župana, ki ki se tako glasi: »Slavni županski urad! Ko sem pregledoval imenik volilcev, našel sem, da nisem (ali da volilec N. N. ni) vpisan v imenik. Ker imam (ima volilec N. N.) volilno pravico za deželni zbor, zahtevam za se (za volilca N. N.), da se postavi ime v imenik volilcev. Občina . . . dne . . . Podpis.« Župan mora vposlati to pritožbo okrajnemu glavarju. Ako tudi ta noče privoliti vpisa, potem se še naj naredi pritožba na ces. kr. namestnika v Gradcu. Kako on odloči, to potem velja.

Kaj je sedaj potrebno?

Sedaj je potrebno, da pazite, kedaj se razporeži imenik volilcev; pregledajte ga in

Nekatere srbske narodne povesti.

1. Kdor je z malim zadovoljen, veliko doseže.

Bili so trije bratje, ki na belem svetu niso ničesar drugega imeli, kakor eno hruško in to hruško so vsaki dan po redu varovali. Eden je ostal pri hruški, dva pa sta šla na delo. Enkrat pošlje Bog angela, da vidi, kako ti bratje žive in če se jim slabo godi, naj jim da kaj boljšega. Ko angel božji pride na zemljo, spremeni se v berača in gre k tistemu bratu, ki je varoval hruško, pa ga zaprosi za eno hruško. On izbere nekaj hrušek in mu reče: »Ná-ti od mojih hrušek, od onih drugih ti ne morem dati, ker niso moje, ampak mojih bratov.« Angel se zahvali in odide. Ko drugi dan drugi brat ostane doma pri hruški, pride zopet angel in ga poprosi, da mu dá hruško. Tudi on mu izbere od svojih hrušek in pravi: »Ná od mojih hrušek, od onih drugih ti ne morem dati, ker niso moje, nego mojih bratov.« Angel se tudi njemu zahvali in odide. Ko je bil red na tretjega brata, da varuje

hruško, pride zopet angel in ga prosi za hruško. In on mu tudi izbere od svojih hrušek, pa mu reče: »Ná-ti od mojih hrušek, od onih drugih ti ne morem dati, ker niso moje, ampak mojih bratov.« Četrty dan se angel spremeni v meniha, pride rano zjutraj in najde vse tri brate doma, pa jim reče: »Pojdite z menoj, jaz vam hočem nekaj boljšega dati.« Oni gredo molče za njim. Ko pridejo do nekega potoka, kjer je voda glasno šumljala, vpraša angel najstarejšega brata: »Kaj bi ti rad imel?« On pa odgovori: »Da bi se vsa ta voda spremenila v vino in da bi to vino moje bilo.« Angel prekriza potok s palico in mesto vode začne teči vino: sodovi se pripravljajo, vino se grabi, ljudje delajo, — cela vas! Tedaj ga angel tamkaj pusti in mu reče: »Kar si želel, imaš, zdaj pa živi.«

Potem gre z drugima dvema dalje. Pridejo na neko polje in to polje je bilo vse polno golobov. Tedaj vpraša angel srednjega brata: »Kaj pa si ti želiš?« On odgovori: »Da se ti golobi spremenijo v ovce in da so te ovce moje.« Angel božji prekriza polje s palico in mesto golobov

je vse polno ovac: tu so stanovališča, žene ovce molzejo, druge mleko prelivajo, ene (smétano) vrhnje obirajo, nekatere delajo sir, druge zopet maslo topijo; nekateri sekajo, drugi merijo, tretji denar sprejemajo, ljudje delajo, — cela vas. Tedaj mu reče angel: »Zdaj imaš, kar si si želel.« Potem gre z najmlajšim bratom dalje, in ko prideta čez polje, vpraša ga angel: »Kaj pa si ti želiš?« On pa odgovori: »Jaz si nič drugo ne želim, kakor da bi mi Bog dal ženo od prave krščanske krvi.«

Tedaj mu angel reče: »To je pač težko dobiti; na celém svetu so samo tri take: dve sta že omoženi, ena je pa še deklica in to snubita dva snubača.« Potem gresta dolgo po svetu in prideta naposled v neko mesto, kjer je bil cesar, ki je imel hčer od prave krščanske krvi. Ravno sta prišla dva cesarja snubit deklico in sta postavila svojo jabolko na mizo. Tudi ta dva postavita svojo jabolko na mizo. Ko cesar to vidi, reče vsem navzočim: »Kaj bomo zdaj: to so cesarji, vi dva sta pa berača proti njim?« Tedaj reče angel: »Veste kaj? Storimo tako-le: deklica naj vzame tri rozge, naj vsakemu eno zaznamuje

napravite pritožbe, ako so potrebne. Tudi zoper to se lahko pritožite, ako je kdo vpisan, ki nima volilne pravice.

Nadalje je treba paziti, da izveste, na kateri dan so volitve volilnih mož.

Pogovorite se somišljeniki med seboj, katere može boste volili kot volilne može. Izberite si značajne, krščanske in slovenske može, ki se od nasprotnikov ne bodo dali vjeti, ampak bodo stali trdno na naši strani.

Ako je v občini nasprotna nemškutar-ska stranka, potem delajte na vse kriplje, da pri volitvi prodrete s svojim volilnim možem. Preračunite svoje glasove in glasove nasprotnikov! Ne bodite lahkomišelní, češ dovolj nas je, saj ni treba računati, že vidimo naprej. Tako površen račun vas lahko vkane. Vsi vaši somišljeniki morajo k volitvam, spravite jih na volišče! — Mladenci slovenski, pomagajte agitirati! Rodoljubne žene, pregovorite svoje može, da gredo gotovo na volišče ter volijo za dobro stvar!

Slovenski može, ne cepite glasov pri volitvi, ampak vsi volite skupno prej dogovorjene može! Častihlepnost naj izgine pri takih volitvah, glejte pred vsem na to, da so može zanesljivi.

Rodoljubi, skrajni čas je, da se začne s pripravami za volitve volilnih mož. V prihodnji številki bomo naznanili slovenske kandidate!

Politični razgled.

Slovinci na Spodnjem Štajerskem volijo v sledečih krajih poslance za kmet-sko skupino: v celjskem okraju (2 poslance) Celje, Vransko, Gornjigrad, Šmarje, Laško in Konjice; v slovenske-graškem (1 poslanca) Slovenjgradec, Šoštanj, Marenberg; v mariborskem (2 poslance) Maribor, Slovenska Bistrica in Sv. Lenart; v ljutomerskem (1 poslanca) Ljutomer, Ormož, Gornja Radgona; v ptujskem (1 poslanca) Ptuj, Rogatec; v brežiškem okraju (1 poslanca) Brežice,

in naj jih posadi na vrtu, na kateri rozgi bode zjutraj grozdje, tisti naj dobi deklico.» Vsi privolijo v to: Deklica zaznamuje vsakemu eno rozgo in je zasadi. Drugi dan najdejo na rozgi siromakovi grozdje.

Tedaj cesar dá hčer onemu najmlajšemu bratu in takoj gredo v cerkev k poroki. Po poroki jih angel odvede v šumo in tamkaj pusti.

Ko je minulo leto, reče zopet Bog angelu: »Pojdi in poglej, kako ti siromaki živé in če jim slabo gre, daj jim kaj boljšega.» Ko angel pride na zemljo, zopet se spremeni v berača in gre k onemu, kateremu je v potoku vino teklo, pa ga prosi za čašo vina. On pa se zadere nad njim: »Ko bi jaz vsakemu dal čašo vina, ne bi ga meni nič ostalo.» Ko angel to sliši, prekriža potok s palico, in zopet je tekla voda kakor poprej, potem pa reče temu bratu: »To ni za tebe; pojdi le domov in varuj hruško.» Potem gre k drugemu bratu, ki je imel mnogo ovac in ga prosi, da mu da košček sira. On pa se zadere na-nj: »Ko bi jaz vsakemu kos sira dal, ne bi ga meni nič ostalo.» Ko to angel čuje, prekriža s palico, in od ovac srfetajo

Kozje, Sevnica. V mestnih skupinah volijo Slovenci v skupini Maribor, Ptuj, Celje, Slovenjgradec.

Belgijska kraljica Henrieta, mati nadvojvodinje Štefanije, je v petek zvečer 19. septembra v Spaa na Belgijskem po težki in dolgi bolezni umrla.

Gospodarske stvari.

Priprave za trgateg.

Čas trgatve se bliža. Marljivi vinogradnik, ki se je mučil celo leto, da bi v jesini žel sad svojega truda, gleda z veseljem na težko obložene trte, na lepo grozdje, ki začenja dobivati svojo pravo barvo, ter v duhu računi, koliko bo pridelal vina, ugiblje ali bo dobro teklo, in če ne bo prekislo. V večernem hladu se pa začnajo oglašati črički in vabijo po narodni pesmici, katero si zakrožijo fantje na vasi, ali pa dekleta na studencih, ko hodijo po vodo:

»Ze čriček prepeva
Ne more več spat,
V trgateg veleva
Spet pojdimo brat.«

Pa to ni samo dovolj, da smo se trudili in skrbeli za vinsko trto in za sladko grozdje, ter storili vse, kolikor je bilo v naši moči, da smo je obvarovali škodljivcev in pospeševali njeno rodovitnost, temveč tudi sedaj še moramo s paznim očesom in z vso marljivostjo skrbeti, da bomo tudi ta božji dar skrbno spravili. Vesten vinogradnik vé kaj mu je storiti, ne bo držal sedaj križem rok in gledal, da grozdje dozori popolnoma, temveč bode začel snaziti in pregledovati sode, škafe, brente, preše in kleti. Cenjenim bralcem se vsojam dati tukaj kratko navodilo, kaj naj si vinogradnik in umen kletar stori, da bo njegovo vino dobro in da ga bo lahko prodal.

Najpoprej je treba osnažiti klet, kjer bo shranjeno mlado vino ali mošt. Klet se mora dobro prezračiti in osnažiti. Skrbeti se mora, da ne bo imela po čem neljubega duha, ker vsak duh vzame vino nase in ga tudi obdrži. Potem moramo skrbeti za sode. Sodi za vrenje mošta se snazijo in dobro pogledajo, ali se ne bi

golobi; bratu pa reče angel: »To ni za tebe, pojdi domov in varuj hruško.» Sled-njič gre tudi k najmlajšemu bratu. Ta pa je zelo revno živel s svojo ženo v šumi v neki kolibici. Angel zaprosi, da ga sprejmeta na stan, in ona ga z vsem srcem sprejmeta in začneta prositi, naj ne zameri, da mu ne moreta postreči, kakor bi rada, ker sta velika siromaka. Angel pa pravi: »Nič ne de, jaz sem zadovoljen s tem, kar je.» Kaj naj zdaj storita? Moke za kruh nimata, ampak sta tolkla skorjo raznih dreves in sta iz tega kruh pekla. Tak kruh vmesi tudi zdaj žena in ga dene v peč. Potem se začno pogovarjati. Ko pozneje žena pogleda v peč, je-li kruh pečen, vidi, kako se je kruh lepo vzdignil kakor od najlepše moke. Ko to vidita, povzdigneta roke k Bogu rekoč: »Hvala ti, dobri Bog, da zdaj moreva temu človeku z nečim postreči!» Potem postavita pred berača kruh in vodo, ali ko začno piti, ni bila voda ampak vino. Tedaj angel prekriža hišico in naenkrat postanejo iz nje cesarske palače in v njih vsega zadosti. Potem ju angel blagoslovi in zapusti, in tako sta srečno živela do svoje smrti.

kje naselila kaka plesen ali kaj enacega, moštu in vinu škodljivega. Vrelne pike se pregledajo, če niso kje strte, ali so za porabo, in če jih bo dovolj, da se se primankljaj o pravem času naroči. Novi sodi in taki, ki so se uporabljali tudi za drugo reč, se morajo še zato pripraviti, predno se sme v nje viliti mlado vino. In o tej točki bo »Naš Dom« v prihodnji številki prinesel poseben članek o pripravljanju sodov. Sedaj pride na vrsto preša, ki bo zavzemala pri napravljanju mošta, iz katerega postane potem vino, tista žlahtna kapljica, ki je priljubljena v vseh krogih, naj si bo bogatin ali revež. Ta potrebna naprava se mora dobro pregledati, če je še v dobrem stanu, ali bo še dobro stiskala itd. Mora se pregledati, ali se ni morebiti v kakem kotu pogubljiva plesen vgnjezdila; sploh se mora vse lepo osnažiti in tisti deli, ki pridejo v dotiko z grozdem in moštom, umiti z vročo vodo, v katerej je raztopljena soda. S tem se ugonobijo plesne in druge glivice, katerih mi nismo zapazili. Ko smo vse tako uravnali, ter pripravili tudi brente in škafe, bo tudi prišel čas, da začnemo s trgatvo. Po vseh gorica se bodo začele razlegati vesele pesme trgačev, topiči bodo pokali, da bodo odganjali kače, naznanjaje jim, da je čas, da se sme zobati. Otroci, ti ki že sedaj komaj pričakujejo, da bode počil prvi strel in željno pogledujejo v pratike, kedaj bode minul sv. Mihiel in odvagal njih ljubim, ki so že na onem svetu, grozdje, bodo spravljali pod streho jagodo za jagodo, grozd za grozdom kot bi se spustili predrzni skorci in kure v vinograd. In ko zadovoljijo ti svoj želodec, so pa razposajeni, da jih ni moči strahovati. Pa tudi odrasli se veselijo tega dneva, saj se jim bo poplačal trud, ki so ga imeli celo leto, vedó, da se bo za prodani mošt ali vino napolnile mošnje in tudi za priboljšek se bo v kleti nekaj ostalo. Resni gospodar in vinorejec odveže na ta dan svoj močno zavezan mošnjček in vzame iz njega par petic, češ: Mati pa nam priskrbi danes nekaj boljšega za poldan in za prešanje zvečer ne sme manjkati pečenke in klobas, tudi ne tečnih potic in drugih reči. Veselo je res ob trgatvi in tudi pisec teh vrstic se je že veselil, ker ve, da bo pa to nekaj prijetnih uric, med znanci in prijatelji. Do tedaj pa na svidenje!

V—

Zanemarjeni plot.

Vsi ste ga poznali, vrlega Lipetovega Dražo. — Ne bogat ne ubog, pa nezadolen gospodaril je v lepi vasi L. blizu mesteca D. Bil je zbog svoje vlnudnosti in postrežljivosti jako priljubljen. Narodnjak skozi in skozi, pošten in delaven, bil je pravi uzor slovenskega gospodarja. Žarke, a nikdar razžaljive šale so kinčale njegov govor. V družbi veselih bil je neprisiljeno vesel, pil, a nikdar bil pijan; s prav prijetnim glasom je popeval domače pesmi. Nikdar se ni prepiral, nikdar koga tožil, z vsemi je živel v najlepšem sporazumljenju. — Držeč se gesla »moli in delaj«, mu je vse, česar se je lotil, srečno izteklo. Svojo deco je odgajal v strahu božjem. Doma ni bilo nikdar prepira in nemira, nikdar ni padla slaba beseda. Takšen je bil naš Draž.

A ko strela z jasnega neba se je naenkrat vse spremenilo. — Nesreča je potrkala na vrata, malenkost jo je povzročila. Čuden, a istinit slučaj: v plotu je že dalj

časa eni deski manjkal spodnji žrebelj; samo eden žrebelj, a toliko nevolje. — Le slušajte!

Bilo je baš pred žetvijo. Draževa poslopja stala so na južni meji posestva in za velikim ograjenim dvoriščem in sadu nosnikom nahajala se je sosed Davorina lepa kmetija. — Na dvoru se je paslo več prav lepih svinj. — Tolstemu prašičku ni kar nič ugajala ograja. Stikal je ob plotu in iskal, kje bi našel izhod, na kar pride do omenjene deske, ki je samo na gornjem žreblju visela.

Desko na stran, smuk vun in naravnost v sosedovo pšenico. Vesel svoje prostosti, ruval je po njivi, skakal sem ter tje, pomandal velik del že na pol zrele pšenice.

Davorinovi ljudje — na čelu jim gospodar sam — so bežali od enega vogla do drugega, kričali, žugali s palicami, a zaman; porednež se za nje niti zmenil ni.

Vpitje sosedovih je tudi našega Draža izvabilo iz hleva in kako se je prestrašil, ko je videl svojega prašička v sosedovi pšenici.

Hitro čez plot in kar naravnost na njivo, a

»kjer se ena nesreča glasi,
šest drugih za njo sledi.«

pravi pregovor.

Tik za plotom se je nahajala apnenica, polna še nedavno ugašenega apna. — Draž, precej velik in plečnat mož, skoči v naglici na slab pokrov apnenice, in — ko bi trenil — bil je do pasa v apnenici. — Kaka nesreča!

Klical je pomoči, ker sam se v gosti apneni zmesi niti ganiti ni mogel. Hitro ga izvlečejo iz jame, a kakšen je bil naš prijatelj; na pol pečenega so nesli domov.

Trpel je strašne bolečine. Vse ga je obžalovalo, le sosed Davorin se ni dal pomiriti radi škode, katero je povzročil prašiček. Kar drugi dan je šel v mesto R. in ga po odvetniku dr. Pravdozgubu tožil. Hitro je bil določen dan drage komisije. Draž, še vedno bolan, je bil prisiljen vso sitno zadevo izročiti zastopniku dr. Gostobesedu. — No, sedaj vam pa ni treba popisati, kakó sta dohtarja pravdo zavlekla na dolgo in široko. — Dan obravnave je prišel. Naš Draž se je sam udeležil razprave. Ljubeznjivi okrajni sodnik je tako spretno govoril za spravo, da se ji je Davorin brez ugovora udal. Vse je bilo spet pri starem, a kakó sta se neskušena pravdarja prestrašila, ko sta od svojih zastopnikov prejela račun.

Troski so bili toliki, da bi si lahko kupila še dva prašiča in povrh še par drevenk pšenice. — Draž je postal resnejši in od tega časa je skrbno pazil, da ni nikjer niti enega žreblja manjkalo.

Bratje, bodimo tudi pri najmanjši zadevi v gospodarstvu oprezní in natančni, ne odlagajmo na jutri, kar lahko danes storimo in izogibajmo se vseh nepotrebnih tožb, kajti:

»boljše najslabša sprava,
kot najboljša pravda!«

F. V.

Razne novice in druge reči.

Samo dva duhovnika prime tokrat »Štajerc«. Prvi, katerega vlačí po predalih, je g. župnik v Dobju. Pod dopisom je podpisan »Samo eden Dobjan«. Da, da, samo eden Dobjan v svoji slepi strasti in neumnosti sovraži g. župnika, drugi pa

so prijatelji g. župnika, ker je tudi on njihov prijatelj. Drugi kamen vrže »Štajerc« v g. župnika v Poljčanah. Stare lažnjive kvante o občinskih volitvah, ki so že davno minole! Nesramne laži o gospodu župniku v Črešnjevcih pa še zmeraj ptujski list ni preklical. Za to razpisuje g. župnik Kruljcu 500 K, Kresniku 500 K, Spragerju 500 K in »Štajercu« 500 K, ako dokažejo v št. 18. izrečena hudobna sumničenja. Na noge, po denar, velemožni gospodje Kresnik in prijatelji!

Korondič med cveticami. Kvaterno nedeljo si je tudi ptujski korondiček privoščil romanje k Sv. Trojici; pa še celo med cveticami. A prodajalka najbrž brati ne zna, ker ga ni prej opazila, dokler je niso 3 fantje iz Šavnice opozorili na to. Pa ženi je bilo tako neljubo, da fantje niso kupili pri njej, marveč pri sosedu cvetic, da je s cveticami in korondičem potegnili nazaj v Ptuj.

Ivanek, Peter in Franček iz Šavnice.

Od Sv. Jakoba v Slov. gor. Naš župan se še vedno drži trdo nemškega uradovanja. Zato pa tudi nekateri (ne vsi!) njegovi občinski odborniki kaj radi prebirajo ptujsko »mulo«. »Štajerc« je tukaj žalibog še precej razširjen. Sad ptujskega oslička se pa tudi pozna! Nezakonski otroci oženjenih mož! Obrekovanje poštenih oseb! Fantje »Štajerčeve« stranke se klatijo po drugih župnijah in delajo nemir! Postavno prepovedane igre! To so znamenja, da je »Štajerc« razširjen. Sinovi tistih, kateri bi morali biti drugim v vzgled, so jim pa v vzgled za pohujšanje! Pa še nekaj! Tukaj imamo gostilnico, na kateri se sveti napis: »Franc Sitar's Gasthaus, Kleidermacher und Gemischtwarenhandlung.« Kaj pa, ko bi res prišel k vam kak Nemec, g. Sitar? Kako bi mu odgovarjali, ker ne znate nemško? V gostilni g. Doljša tudi negujejo ptujsko »mulo«. Tudi brata Ferk še vedno trdno stojita pod praporom »Štajerca«. Seveda so oče župan glava »Štajerčeve« stranke. To se vse godi v občini »St. Jakob bei Marburg.« Mladeniči šentjakobski! Ali res spite, da ne vidite, kako se okoli vas v sosednih župnijah mladeniči organizirajo. Na delo! Posnemajte jih! Združite se ter se bojujte za vero in domovino, kakor vaši sosedni tovariši! »Štajercu« pa pogin! Ven z njim iz Vaše lepe župnije!

Sv. Benedikt v Slov. gor. Gospod urednik! Ali se še spominjate, ko smo vam mi benediški mladeniči okoli Jurjevega naznanili, da se bomo pričeli učiti tamburanja. Obečali smo vam takrat, da vam naznanimo, kedaj bomo prvokrat nastopili. Obljubo hočemo izpolniti. V nedeljo, dne 14. septembra smo se drznili pokazati pred svetom. Toda poprej še vam povemo, da se nam ni nič kaj dobro godilo. Začetek je pač vsak težek. Nismo imeli potrebnega denarja, da bi si nabavili potrebnih tamburic. Pa smo začeli prositi. Hvala Bogu in darovalcem, instrumente smo si nakupili. Toda niti prijati jih nismo znali, sekiric ne poznali, kaj ne, to je bilo sitno. Vrhu tega pa še so naš gospod kapelnik bili hudi in strogi. Mi pa smo bili lepo tiho in ponižni. Na tihem in skrivnem smo se vadili, da smo pri vaji kaj znali. Ko smo odložili motiko, cepe ali koso, segli smo po tamburico in šlo je. Danes pa smo veseli in od srca hvaležni gosp. Hinkotu Bregant, da so bili hudi in strogi.

V nedeljo pa smo želi obilni sad svojega truda; ki so nas poslušali, so nas jako pohvalili. To je bilo naše prvo veselje oni dan. Drugo pa smo uživali, ker smo tudi kot pevci nastopili ter zapeli nekaj prav težkih pesmij. Tretje veselje pa smo doživeli, ko smo, kakor so ljudje pričali, dobro predstavljali veseloigro »dr. Vseznal«. Ednajst nas je igralo. Še bolj veseli pa smo bili, ko smo se po končani slavnosti skoro sami fantje, domači in tuji zbrali v gornjih prostorih Selakove gostilne, kjer smo se spoznali, vnmali in navduševali za sveto narodno stvar. Oj, kako ginljivo in veselo je bilo, ko smo si podajali roke s fanti iz dalnega Št. Ilja, Sv. Ruperta, Radgone, Št. Jurija ob Ščavnici. S sosednjimi smo že večinoma znani. Poprej so nas tuji fantje pisano gledali, kadar smo prišli v tujo župnijo, godili so se celo pretepi in poboji, a odslej ne sme več biti tako. Ljubezen mora vladati med nami, kakor so nam pravili gospod slavnostni govornik J. Bosina. Res, skoro bi pozabil! Jasno in glasno smo obljubili gospodu govorniku, da hočemo biti zvesti sveti veri in besedi materni, da hočemo imeti ljubezen med seboj in da hočemo biti delavni t. j. učiti se, brati mnogo, razširjati »Slov. Gospodar« in »Naš Dom« ter ob raznih volitvah delati za ugoden izid. Govorilo je potem več fantov, posebno naj imenujemo Žebota, Nemca, Roškarja in Lojzeka iz Gornje Radgone. Škoda, da je moral naš Kramperger od Sv. Ruperta tako hitro domu. Radi bi bili slišali tudi njega, posebno kar je videl in slišal v Ljubljani na shodu nepolitičnih društev. Nismo popivali, temveč popevali, tamburali, govorili in nekoliko okrepčali. Med deveto in deseto uro pa smo se vsi veseli in zadovoljni razšli. Slednjič še izrekamo najtoplejšo zahvalo g. H. Bregantu za njegov neumorni trud, ki ga je imel z nami pri petju in tamburanju. Tovarišem pa, ki so nas obiskali od blizu in daleč, kličemo: Slava! Benediški mladeniči.

Nemška šola v Ljutomeru. Minilo je zopet šolsko leto, otroci se brezskrbno veselí sladkih, težko pričakovanih počitnic. Teh počitnic pa se ne more veseliti, v čegar prsih utripa rodoljubno srce. Kajti ravno zdaj je divji lov na slovensko deco za nemško šolo, da se vzgojijo nemškutarski janičarji. Bridka žalost nas obide, ko se spomnimo tega... Želel bi si glas mogočnega leva in bi stopil na najvišji prostor ljutomerske okolice ter zaklical tako gromovito, kakor zarjove lev v puščavi, da bi se vse streslo: »Stariši, ki imate še količkaj ljubezni do otrok, ne prodajajte svojih otrok!« Ta nam ugovarja, češ revež sem, imam veliko otrok; v nemški šoli pa mi otroka oblečejo. Res beda je nekaj bridkega, pa za tiste cunje poštene stariši ne dajo svojih otrok v šoli, v kateri se ne morejo ničesar naučiti, ker ne razumejo svojih učiteljev, in vsled tega dozoreva v njih pobalinstvo. Otrok tam vzgojen, kjer ne razume učitelja, je zrel za vsako hudobijo in je sin pogubljenja. »Na njih sadu jih bote spoznali«, uči Kristus. Ali se morebiti sad še ni pokazal? Stariši, ali ste že tako zaslepljeni? Naj se vam odprejo oči! — Ko je nek učitelj imenovane šole nagovarjal deklico, da vstopi v nemško šolo, pove doma očetu. Oče, mož slovenske korenine, odvrne kratko: »Rajše te kakor

da mi pojdeš v nemško šolo! Čast takemu možu! — Drugi, zlasti viničarji, so prisiljeni po svojih gospodarjih, dajati otroke v nemško šolo. Ne dajte se siliti! Nek viničar je zavrnil svojega vsiljivega gospodarja: »Lažje najdem jaz dobrega gospodarja, kakor vi dobrega viničarja!« Tako je! — Tretji pravi, da človek pred svetom več velja, če nemški zna. Taka misel more le bahače slepiti in tepce premotiti, nikakor pa modrih, prebranih glav. Res si večje časti vreden, ako znaš svoj materni jezik dobro in pravilno pisati, poleg njega pa še tudi onega ali več tujih jezikov umeš, to je gotovo. Ali slovenski kmetje! ali morete reči, da se je le eden izmed vas v ljudski šoli dobro naučil nemškega jezika? Ali je to čast, da kdo ve komaj toliko nemščine, da za silo podpiše svoje ime nemški? Ali je to čast za tebe, ki si po šest in več let drsal po šolskih klopih, slednjič nemških bukev ne veš niti brati, niti jih ne umeš; pri slovenskem branju pa tudi tako jecljaš in se spodtikaš, kakor otrok, ki se šele uči črke sestavljati? Ali si šteješ v čast, da materin jezik govoriš popačeno, nemškega pa tako lomiš, da vsakega sili smeh, kdor koli te sliši? Vsak omikani narod ljubi svoj jezik, le Slovenec meni, da postane imenitnejši, ako zaničuje jezik svoje matere in si nemško šemo na lice vleče! Ljubi slovenski stariši! Ne dajte svojih še nepokvarjenih otrok v nemško šolo, ko imamo vendar tako izvrstne slovenske šole, kjer se otroci naučijo toliko nemščine, kolikor je potrebujejo. Vsi od prvega do zadnjega skrbimo

Da bomo narod poštenjakov,

Da bomo narod vrlih mož! —r.

Cezanjevci. Ljutomerski Slovenci kaj radi obiskujejo idilične Cezanjevce. Posebno veliko se nas je zbralo na Rokovo nedeljo, ko Cezanjevčani obhajajo svoje proščenje. V prejšnjih časih so prihajali verniki v procesijah iz vseh sosednih župnij, častit sv. Roka in se mu priporočat. Žal, da je zadnji čas to slavljenje leglo v grob! O da bi češčenje sv. Roka obhajalo med nami veselo vstajenje! — Za prijazno cerkvico se izdelujejo nove orglje. Primanjkuje pa še potrebnega denarja. Za vse dobro vneta cezanevska dekleta so priredila igro »Sv. Neža« in ves čisti dohodek tega glediščnega poskusa je bil obrnjen za nove orglje. — Občudovali smo, kako navdušeno so izvajala priprosta dekleta, ki so zdaj prvič nastopila, svoje vloge. Kostumi, ki so si jih pripravile mladenke same, so bili jako okusni in času, v katerem se vrši dejanje, primerni. Priprostega ljudstva je prišlo toliko, da je primanjkovalo prostora. Občinstvo je z velikim zanimanjem sledilo igri, zlasti ker je gospod kapelan Čiuha prej raztolmačil kraj, čas in vse okolščine, v katerih se vrši dejanje. Marsikomu se je nehoté prikradla solza v oči, ko je moral gledati, kako se je ravnalo s svetnico Nežo. Kratko pa dobro: Igra »Sv. Neža« je v rajskih Cezanjevcih dobro vspela. Čast vam, navdušene mladenke! Hvala pa pred vsem gospej nadučiteljevi, ki je z ne majhnim trudom pripomogla, da se je igralo tako dobro! — Po igri so moške z velikim zanimanjem poslušali podučno predavanje potovalnega učitelja g. Rožmana iz Gradea. — Priprosti zabavi v gostilni Murkovičevi je nas kratkočasila med drugim tudi šaljiva pošta. — Cezanjevčani, priredite

kmalu zopet kako razvedrilo in nas povabite, da se veselimo med vami. Živeli! —r.

Sv. Križ na Murskem polju. Važno poročilo imam za Vas, gospod urednik, ki se toliko zanimате za mladeniško gibanje; namreč poročilo o veselici mladeničev bralnega društva, katera je bila dne 14. septembra v Križevcih, v lepo okrašeni prostorni Zamudovi uti. Gledalcev je bilo, ki so se zopet udeležili veselice, prav mnogo, od blizu in daleč. Posamezne točke, kakor pozdrav, pesmi, slavnostni govor in dve igri: »Dr. Vseznal in njegov sluga« ter »Sanje«, so vse prav izborno uspele. Čast igralcem! — Fantje, dekleta! le pogumno naprej, združimo se in podpirajmo bralno društvo, da bomo vsestranski napredovali. Podpirajmo katoliško časopisje, naročimo si »Naš Dom«, razširjajmo ga, ker iz njega se lahko učimo, kako se nam je treba varovati sovražnikov, ki nas napadajo od vseh strani. — Kdor prebira »Naš Dom«, »Slov. Gospodarja«, izprevidi, da po drugod nastopajo tudi slovenska dekleta na odru, zato bi marsikateri želel, ko bi tudi naša narodna dekleta nastopila na oder in pokazala svojo spretnost.

Sv. Peter pri Gornji Radgoni. V nobeni svojih številh hudobni »Štajerc« ne pusti čast. duhovščine pri miru. Tudi v 18. številki jo nesramno blati. Med drugim obrekuje naše duhovnike, da so oni bili dopisniki tistih člankov v »Našem Domu«, kjer so podpisana slovenska dekleta. Pa vedi »Štajerc«, da si se prav pošteno vrezal. Da, ko bi me slovenska dekleta bila naročena na umazanega »Štajerca«, potem bi že koga potrebovale, da bi za nas pisal članke, ker kaj pametnega in poštenega se iz njega nikdar ne bi naučile. Huje ko se bo »Štajerc« jezil in nas obrekoval, bolj se bomo me dekleta navduševala za milo domovino in v tem večjem številu pristopale k bralnemu društvu. »Štajerc« uči naše častite duhovnike, kako naj se podpisujejo. Toda izve naj, da slovenska dekleta imajo dovolj poguma, da se s svojim imenom podpišejo. Potem ne bo več dvomil, ali res te članke pišejo slovenska dekleta ali kdo drugi. Toliko za zdaj, ob drugi priliki pa več. V imenu vseh petrovskih narodnih deklet

Antonija Kovačič, posest. hči.

Iz Poljčan. »Štajerc« je podoben židu, ki si ga vrgel skozi ena vrata, a pri drugih zopet prileze k tebi. Laži, katere je prinesel pred kratkim iz naših Poljčan, v svoji zadnji številki zopet premleva. Prav debela laž je, da si je gosp. Gajšek mislil: »Kaj (!) sem iskal, to sem najdel, in boljše je ena zaušnica, kakor morda deset gorkih.« Zakaj g. Gajšek je po sodniški poti enemu dopisniku zasolil tako zaušnico, da si njo bo ta dolgo pomnil: za svoje pisanje v »Štajercu« bil je obsojen na 200 (dvesto) kron! Koliko »šnopsa« bi si bil lahko isti dopisnik privoščil za ta denar! Laž je nadalje, da bi bil »Naš Dom« v št. 16 trdil, da se g. župnik ni nič brigal za občinske volitve; ampak mi smo samo pribili resnico, da so bile volitve že pred skoraj pol letom, in da so se celo mirno in enoglasno izvršile. Laž je, da je g. župnik tudi po najslabših bajtah romal ter volilce zoper Nemce ščuval. Pooblaščen smo izjaviti, da dobi lažnjivi dopisnik 100 kron nagrade, ako dokaže,

da je g. župnik ščuval ob času volitev proti Nemcem ali nemškutarjem. Torej z nepobitnimi dokazi na dan! Znano nam je, da gospod župnik ne dela nobenega razločka med svojimi farani, in da prijazno občuje ne samo s Slovenci, ampak tudi z Nemci, ki so mu gotovo stokrat ljubši, kakor kak izgubljen »šnopsarski« »Štajercijanec«, ki ne ve, ali je ptič ali miš. Očividno ga grabi jeza, da na eni strani tukajšnje ljudstvo ne mara za »Štajerca«, in njegove lažnjive dopisnike, na drugi strani pa najlepša zastopnost in mir vlada med tukajšnjimi duhovniki in poštenimi Nemci. Ko bi lažnjivi dopisnik »Štajerca« tako skrbno obdeloval svoje posestvo, kakor obdeluje g. župnik svoje vinograde, namesto da se vedno potika po »šnopsarijah«, bi ljudje ne sodili, da bode v kratkih letih vse pognal po nenasitem svojem grlu. Slednjič izjavimo, da se nadalje ne bomo več brigali za lažnjive dopise zloglasne ptujske »krote«.

Čudna nemščina. Iz Polzele nam pišejo: Gospod urednik! To pa to! No, kaj takega pa še ne!! Vi ste gotovo učen mož, in znate kaj več, kak hruške peč. Pa stavim groš na goldinar, ako znate to-le pravilno na slovensko prestaviti. Dobil sem dopisnico v roke, na kateri stoji črno na belem dobesedno: »Aich! 2. 9. 02. Warum? nicht antwort., mir geben? Oder nicht Brief bekommen oder (weis) Ich schon geschrieben firzen tage lang! Adio« Jelite, klasična nemščina, katere bi morda sam dr. Pommer ne umel. Tudi to pismo je sad nemške kulture, ki je nežno pisateljico obliznila. Žalibog, da se še nahajajo ljudje, ki, ako znajo nekoliko nemških besed, se sramujejo slovensko pisati. A s svojo nevednostjo sami sebe osramočijo, ter delajo svojim starišem največjo nečast. Dekleta in fantje slovenski! Vas ni-li sram takih spačenih neumnosti pisati?! Kdor ne zna dobro nemški, boljše nič, da se Vam vsaj ljudje ne bodo smejali. Saj je vendar naš slovenski jezik tako lep, zakaj se ga ne poslužujete?! Hočete li biti v zasmeh vsem. Pišite torej slovensko, ako hočete, da Vas bodo ljudje spoštovali. — To vam svetuje

slovenski mladenič.

Od Sv. Martina na Paki. Dragi »Naš Dom«! Iz našega kraja pač malo-kedaj prineseš kakšnih novic, dopisov ali kaj takega. Zato sem se odločil pisati par vrstic in ti poročati, kako je kaj med nami. Naznanjam ti, preljubi »Naš Dom«, da te tudi pri nas z veseljem sprejemamo in čitamo in to še v prav obilnem številu. Samo naše bralno društvo dobi 16 iztisov tega prekornega lista. To bi morali videti, kako v nedeljo v bralni sobi komaj čakajo možje in mladeniči, da dobijo v roke »Naš Dom« ali pa »Slov. Gospodarja«. Posebno mladeniči segajo po »Našem Domu«. Kakor slišim, začela se je med mladeniči živahna agitacija za ta priljubljeni list. Prav tako, vrli paski mladeniči! Le tako naprej! Z branjem dobrih časnikov si boste pridobili potrebno omiko in znanost in tako boste postali iz dobrih krščanskih mladeničev vzorni krščanski možje. Vi ste sedaj naš ponos in na vas stavimo upanje, da boste zvesto varovali dve nam najdražji svetinji, namreč vero in jezik naših očetov. Torej le pridno si naročujte in prebirajte »Naš Dom«, in tudi drugim ga priporočajte, da si ga na-

ročajo. Ako bi vsak mladenič pridno prebiral »Naš Dom« in se po tem ravnal, potem bi bilo marsikaj drugače. Utihi bi divje ponočno vpitje, prenehalo ponočevanje, pijančevanje, poboji itd. Izginil bi kmalu tudi »Štajerc«, kateri se je žalibog tudi pri nas ugnezdil. Sicer pa hočem o tem drugokrat več poročati. Kaj pa naša dekleta? Te se še pa žalibog ne zanimajo mnogo za čitanje, posebno za »Naš Dom« se vse premalo brigajo. Vendar čast jim, da »Štajerca« sploh ne marajo. Kaj pa mislite, drugače pridne in poštene Pačanke? Ali boste zaostale za fanti? Poglejte v »Naš Dom«, kako pridno že dekleta v njega poročajo o svojem delovanju! Ali hočete ve zaostajati? Ne, tega pa že ne! Tudi ve morate pokazati, da vam bije v prsih srce za našo milo domovino. Naročajte si tudi ve »Naš Dom«, pridno ga prebirajte in se tako marsikaj naučite in izobrazite. Glejte, za bomo kronico na leto dobite toliko lepega berila. Ako ne veste, kako in kje si ga naročiti, oglasite se pri organistu, ki vam bo z veseljem ustregel. Kako bi pač bilo potem lepo, ko bi se moglo reči: Poglejte vrle paške mladeniče in dekleta, kako so zavedni, kako izobraženi in omikani! Ali bi ne bilo to lepo? Torej na noge, fantje in dekleta! Naročajte in razširjajte vrli »Naš Dom«, lažnjivega »Štajerca« pa v peč. Prihodnjič hočem pa nekoliko za ušesi popraskati naročnike »Slovenske uši«, posebno pa njene »apostole«, kajti zelo so potrebni. Na zdar!

Smrt mladeniča v tujini. Dne 16. t. m. je v vojaški bolnišnici v Pulju umrl Edward Ježovnik, edini sin občespoštovanega narodnjaka g. Vinko Ježovnika v Velenji. Prerano umrli mladenič je bil kot vojak pri vojaških vajah doli v Istri. Dobil je grižo, ki ga je v malo dnevih položila na mrtvaški oder v nepopisno žalost blage rodbine. Naj v miru počiva v daljni tuji zemlji!

Iz Otoka pri Bočni. Umrli je nagloma v noči od 16. do 17. t. m. pri Matevžu Kopušar, Jožef Golob, zidarski mojster iz Križa. Prav veselo je še delal v tork. Bil je obče znan kot eden najboljših delavcev. Zapušča udovo in nedorastlo hčerko. Kazal se je povsod kot vernega kristjana in narodnjaka. Naj mu sveti večna luč!

Deklicam Marijinih družb! Shod Marijinih dekliskih družb celjske, novocerkovske in braslovške dekanije bo dne 7. oktobra — t. j. v tork po rožnivi nedelji — v Petrovčah ob vsakem vremenu. Isti dan se bo ondi bralo več sv. maš, a prvo glavno opravilo bo ob 8 uri. Pridigo bodo imeli cerkovski kaplan g. Alojzij Kokelj in sv. mašo g. župnik dobranski Miroslav Kukovič. Slovesno opravilo ob 10 uri bodo pa imeli milostivi g. opat celjski Franc Ogradi. Shod bo za organizacijo Marijinih družb velikega pomena ter obeta biti res velikansk. Že zdaj vlada po nekaterih krajih med dekletimi čudovito navdušenje. Pridite torej vrle slovenske mladenke iz omenjenih dekanij, pridite mnogoštevilno, da se pri Materi Božji v Petrovčah z nova navdušimo za boj, ki ga bijemo v življenji. Pridite, pojoč vse pesmice, pridite, da se ondi skupno poklonimo in priporočimo nebeski kraljici! Na veselo svidenje!

Bogata trta. V Gradcu se nahaja na vrtu neke hiše trta z 1191 grozdi. Pred

leti je imela trta le 500 grozdov, a marljivemu vrtnarju se je posrečilo s skrbnostjo število grozdov tako pomnožiti. Grozdi so beli in izborne kakovosti.

Naši štajerski mladeniči! Iz Škofje Loke na Kranjskem nam pišejo: Dovolite mi v vaš cenjeni list par vrstic. Ne morem si kaj, da bi vam, gospod urednik, ne sporočil in ne pohvalil vaših srčnih in za sveto vero in narod slovenski navdušenih mladeničev. Morda že veste, kje sem jih videl? V Ljubljani si mislite! Da! v Ljubljani, dne 7. in 8. septembra, na shodu slovenskih katoliških nepolitičnih društev. Pa so res srčni in navdušeni vaši mladeniči. Priprosti kmečki mladenič pa si upa pred mnogoštevilnim ljudstvom tako srčno in navdušeno potegovati se za svoj zatirani slovenski narod — tega jaz ne bi verjel —. Ni pisal »Naš Dom« zastonj, da predavanja na Štajerskem rode obilno sadu. Da, dokler bo imela Štajerska tako navdušene mladeniče kakor sedaj, se pač sovražnik zastonj zaganja vanje. Zastonj ti, »Slov. Narod«, izdaješ Slovence Nemcem in steguješ svoje roke po njih šolah in grdiš njihove duhovne, zastonj »Rodoljub« pošilja svoje umazane predale na Štajersko, zastonj »Štajerc«, ta narodni izdajalec, grdi kmečke fante in dekleta in blati njihova društva, zastonj se trudijo domači odpadniki vere in naroda, da bi vzeli vernim slovenskim Štajercem njihov jezik in sveto vero. Da, zastonj se trudijo njihovi sovražniki proti njim, dokler so tako navdušeni za vero in domovino svojo. In predragi mladeniči, tako tudi zanaprej, ne odjenjati in se vdati sovražniku, ampak boriti se naprej in zmaga mora biti vaša. Lep vzgled nam dajate, kako se moramo združevati v društvih. Bog daj, da bi se tudi pri nas v tem oziru kaj zboljšalo! In sedaj dragi mladeniči, vas vprašam, od kod to navdušenje za sveto stvar? Od kod toliko vaših društev in mladeniških zvez? Kdo je vas navdušil za to? Ali ne vaši duhovni?! Da, po duhovnih je prišlo vse to. In kdo je nas najbolj navduševal v Ljubljani? Ali ne ravno duhovni? Da! da! da rečemo po besedah »Slov. Naroda« »farji«, oni, o katerih pravi, da bi radi, da bi bilo naše ljudstvo neumno in zabito — kar bi pa sam najrajši videl, da bi lahko še nadalje sleparil. Zato rečem, prav je govoril oni delavec iz Vevč, ki je rekel »da delavec nima med izobraženimi in visokimi stanovi nobenega prijatelja kot duhovnika, vse ga zaničuje in po strani gleda, le duhovnik ne, on mu je prijatelj v sreči in nesreči.« In tako dragi mladeniči končam svoje vrstice, saj vem, da bo gospod urednik že hud, ker zmiraj pravi: le kratko, le kratko in pa ker je nas Kranjce že enkrat krenil, češ bodite doma, imate tam vrlega »Domoljuba«, katerega se držite! — Torej še enkrat prisrčno mi bodite pozdravljeni sinovi zelene Štajerske, dokler se zopet ne vidimo v Slovenskih goricah. Z mladeniškim pozdravom

Matej Vidmar.

* * *

Iz velikovške okolice. Da so koroške šole slabe za našo slovensko mladino in jej prinašajo le malo, ali skoraj nič koristi, bo nam vsakdo pritrdil. Pisec teh vrst je pred kratkim govoril z učiteljem, ki je nasprotnik Slovencev. O naših šolah rekel je učitelj, da je to največja neumnost in potrata zlatega časa mladih let, če mo-

rajo otroci hoditi v šole, v katerih se poučuje vse nemško in kjer leta trgajo hlače zastonj, nauče pa se bore malo. To toraj spoznavajo že nasprotniki, najbolj pa spoznavajo in občutijo to slabo stran naši stariši sami. Poglejmo si velikovsko šolo, kateri pa nikakor nočemo jemati dobrega imena. V njo zahaja mnogo slovenskih otrok, ker je okolica Velikovec všolana. Uspehi kažejo, da se otroci nauče vse drugega, samo tistega ne, kar bi nam treba bilo. Krščanskega nauka se ne nauče skoraj nič, ker ne razumejo kateheta, kateri mora na nemški šoli poučevati seveda nemško. Od mestnih sprijenih paglavcev se nauče ničvrednih in škodljivih neumnosti, in otrok, ki je bil doma še priden in ubogljiv, se v mestu popači in ko iz šole izstopi je dostikrat celo izprijen in popačen. Vzglede vam morem naštet dovoli. — Toda kaj bi tožili in sveto odkrivali rane svojega ljudstva, dajmo mu rajši dober svet. Slovenski stariši velikovške okolice, če še imate kaj srca za srečo svoje mladine, ubogajte in dajte svoje otroke v našo pravo krščansko šolo v Št. Rupertu. Vprašajte tiste, ki imajo že tam svoje otroke, če jim je žal, da so jih dali v Šent Rupert; prepričan sem, da vam porečejo, da jim ni žal. V Šent-rupertski šoli se zraven poštenosti in drugih potrebnih reči nauče dovoli tudi nemščine, posebno še sedaj, ko se šola razširi in se napravi še zraven četrti razred. Storitve toraj, ki berete ta le dober naš nasvet, dne 15. oktobra svojo krščansko dolžnost, poučite tudi druge najstarije enako; plačati za svojega otroka v šentrupertski šoli ni treba beliča. Tisti, ki bi trdil in vas hujskal drugače, se vam laže. Gotovo veselo in koristno bode za vse, če 15. oktobra kolikor mogoče dosti otrok iz velikovške okolice začne hoditi v šentrupertsko izvrstno šolo.

Škocijan na Koroškem. Ciril in Metodova podružnica za Škocijan in okolico priredi dne 5. oktobra torej na rožnivo nedeljo papežev jubilejno slavnost. Predpoldan se opravi cerkvena slovesnost s pridigo na Šentjurski gori, popoldan pa je zborovanje pri Majerju v Škocijanu. Ob enem napravi podružnica svoj letni občni zbor. Obljubil je priti govorit izvrsten govornik, ki nam pove marsikaj zlatega in koristnega za našega kmeta. Da nam zraven ne bode dolg čas, za to bodo že skrbeli naši mladeniči-pevci in potem dobro znani tamburaši iz Celovca. In primahal jo bode čez Vrhe »reberški Ožbej« prinesel bode seboj različne farbe, da po Škocijanu farba prav pošteno. Torej vro kmečko ljudstvo, pridi na rožnivo nedeljo od blizu in daleč v velikem številu v slovenski Škocijan. Na veselo svidenje!

S Koroškega. Kakor bode mogoče znano bralcem »Našega Doma«, je koroški deželni zbor letos razpuščen; torej se vršijo zopet nove volitve, ki bodo najbrž koncem oktobra. Tokrat bodo volitve že direktne, to se pravi, da ne volimo najprej volilnih mož, ki potem volijo poslance, temveč vsak, ki ima pravico voliti, bode od sedaj naprej volil naravnost poslanca, kakor je navada po mestih. Potem volimo tajno po zaprtih lističih, katere dopošlje vsaki občini okrajno glavarstvo. Na ta način drug za drugega ne bode vedel, koga da je volil; radi tega pri prihodnjih volitvah ne bode več tistega na-

silstva in hrupa, kakor je po nekaterih krajih bila navada. Ljudje, ki so dosedaj bili odvisni od bogatejših in dostikrat bili primorani voliti svojemu prepričanju, pri prihodnjih volitvah lahko volijo popolnoma po svoji volji. Vse to je prav in bode boljše za našo krščansko sveto stvar. Odločno pa moramo obsojati liberalno večino v deželni zboru, ker je tako krivično razdelila volilne okraje. Če bi volili na primer kmetje slovenskega dela dežele sami za se po nekaterih krajih in ne skupaj z liberalnimi volilci nemških okrajev, bi veseli bili nove volilne postave, sedaj pa je ne moremo z veseljem pozdraviti. Če bi dali nižjemu ljudstvu, tistemu stanu, ki plača največ davkov, namreč kmetu več volilne pravice, bi si katoličani, če tudi so krivično razdeljeni volilni okraje, vendar priborili kakih deset poslancev. Poglejmo, kje je pravica! Veleposestnikov, večinoma nemških liberalnih grofov, ki imajo svoja posestva zapisana v takoimenovani deželni deski, je 113 in ti volijo 10 reci deset zastopnikov, obrtna zbornica, ki šteje 25 volilcev, pa voli 3 poslance. Torej pri veleposestnikih voli 11 ali 12 volilcev že enega poslanca, pri obrtni zbornici pa pride na sedem in osem volilcev že en poslanec. Na tisoče kmečkih volilcev, katerih je skoraj v vsaki občini nad 300, pa sme voliti vse skupaj samo 14 poslancev. In če bi tudi vsi ti edini bili, so oni vendar v manjšini, ker se imajo drugi stanovi večino proti kmečkemu, to pa radi tega, ker se jim pridruži še devet poslancev, katere volijo koroška mesta in trgi za se. Prej je bilo deželnih poslancev vseh skupaj 36, sedaj jih bode 43. Namesto, da bi vzeli veleposestnikom nekaj poslancev (po davku računjeno zaslužijo samo dva) so mestom in veleposestnikom pustili, kar so dosedaj imeli. Mestom, katerim gre samo 5 poslancev, ne pa devet, so še dali enega. »Gnadjivo« so tudi kmetom dali še enega več in še poleg ustanovili novo četrti kurijo, ki naj voli 4 poslance. Po pravici bi morale kmečke občine voliti 29 poslancev, ne pa samo 15. To naj bi bila potem pravica. Pa nič ne de; če nas dosedaj na Koroškem niso odnesli, odsedaj še nas bodo tem manj. Pravica, ki zmaguje sicer počasi, pa vendar gotovo, zmagala bode glede volitev tudi na Koroškem. Liberalne trdnjave pokajo, se goljufi z njih ven vlečejo. Slovenski volilci! o pravem času se seznanite z volitvami; ko pa pride čas volitev, stojte kakor skala in ne dajte se zapeljati od liberalnih protiverskih hujskačev. Vsaka občina bode volilni kraj, torej volilec ne bode treba hoditi volit v mesto, temveč volite poslanca že doma. Dal Bog, da bi se skoraj določili poslanci, pravi možje, katerim ljudstvo zaupa, in jim rado odda svoje glasove. Tem poslancem oddajte potem svoje glasove, nihče ne sme ostati doma. Voliti pošteno in krščansko je dandanes dolžnost vsakega kristjana. Kakšni so poslanci, takšne so postave.

Krčanje na Koroškem. Preljubi »Naš Dom«! Sprejmi tudi od nas krčanskih mladeničev pristrčen pozdrav! Iz drugih župnij vedno poročas, kako veselo napredujejo mladeniči in dekleta. Mi ne zaostajamo za njimi, ampak si pridno naročujemo tebe našega junaka. In še bolj se oklenimo, dekleta in mladeniči, vrlega »Našega Doma«, da se nam ne bo treba nikdar sramovati pred dekleti in mlade-

niči v drugih krajih.

Krčanski mladenič.

Vlak povozil. Med Krivo Vrbo in Pričico je vlak dne 12. septembra povozil nekega kmeta. Kmet je hotel uloviti kravo, ki mu je ušla, tekel je po tiru in ni zapazil vlaka, ki ga je na mestu usmrtil. Ponesrečeni je 55-letni najemnik Josip Krainer.

* * *

Samomor vojaka. Ko se je vračal parobrod »Habsburg«, na katerem so se vozili nazaj v Trst vojaki 97. pešpolka, ki so se v puljski okolici udeležili vojaških vaj, ustrelil se je med potjo neki vojak Iskra z Reke. Ta vojak bi imel iti po dokončanih vajah domov. Pregrešil se je pa nasproti nekemu podčastniku s tem, da mu ni izkazal potrebne pokorščine. Ta pa ga je ovadil stotniku, na kar ga je stotnik okregal in mu žugal s posledicami te vojaške nepokorščine. To je vojaka tako užalilo, da je šel pod krov parobroda in se tam ustrelil. — Zadnji hip pa smo izvedeli, da se je Iskra ustrelil, ker bi se imel zagovarjati zaradi razžaljenja Nj. Veličanstva.

Po čem poznaš, da bo v kratkem dež? Neki star mož mi je rekel neko jutro, ko ni bilo videti nikjer najmanjšega oblaka: »Pazite, v kratkem času bo dež.« Ker mi je že večkrat uspešno prorokoval spremembo lepega vremena, vprašal sem ga, kako ve on to? »Poznam na luni«, odgovoril mi je. Ker se mi je zdel ta odgovor dober, vprašal sem ga nadalje: »Kako pa poznate to na luni?« Odgovoril mi je: »Lunin srp ima dva konca, enega proti jugu, drugega nasprotno. Kadar zapazite, da je južna stran srpa širša, bodite gotov, da bo v kratkem dež.« Če kdo ne veruje, pa naj se prepriča!

Živa kača v želodcu! Neki Boschero v Trevizu je čutil že dolgo časa slabosti v želodcu in ni mu pomagalo nobeno zdravilo. Te dni pa se mu izvije h kratu 50 cm dolga kača iz grla, katero je nosil že več časa v želodcu.

76letni sin — umoril 112letnega očeta. V Damsaffu v Algiru je 76letni sin ustrelil svojega 112letnega očeta, ker ni hotel izročiti imetja svojim sinovom, katerih najmlajši šteje 65 let.

Kako so židje varali svoj Talmud („sveto pismo“). V petrograjski »Novoje Vremja« pripoveduje neki popotnik zanimivo povest o judih, ki so goljufali sv. pismo. V istem vozu se je vozilo tudi nekaj ušivih judov, ki širijo svoj česnov duh po celi Rusiji. Bila je ravno sobota. Ti krivonosni sopotniki pa so se med celo vožnjo gugali na svojih sedežih semtertja, da je bilo videti, kakor bi se vozili na kaki ladiji. Ko popotnik vpraša sprevoznika, zakaj se ti ljudje gugajo, mu odgovori: »To so judje, kateri bi se po predpisih Talmuda ne smeli v soboto, ki je njih praznik, voziti po železnici, marveč samo na ladiji. Da goljufajo svoj Talmud, ima vsaki jud pod seboj steklenico z vodo, na kateri se guglje, kakor bi se vozil na ladiji.« — Tako judje celo goljufajo svoje sveto pismo, je li čudno, ako tudi goljufajo ljudi?

Osemdesetkrat obsojen v prisilno delavnico je bil Austin O'Malia v Clevelandu. Istega dne je bil aretovan radi pijanosti in policijski sodnik mu je prisodil 30 dni v prisilni delavnici in pla-

čanje stroškov. Gotovo so ga tam z velikim veseljem sprejeli.

Italijanski ogleduhi. Dve italijanski ladiji sta se v Pulju sumljivo blizali trdnjavi in avstrijskemu ladijevju. Avstrijska policija ju je preiskala in našla fotografski aparat. Italijanske ogleduhe so najprej zaprli, potem pa izpustili.

22 otrok. V Minnesopoliju živita bogata posestnika imenom Šandrov, ki nista imela nič otrok. Te dni je nakrat pričelo kričati v njihovi hiši 22 otroških grli. Ljudje so se začudeno izpraševali, kaj to pomeni. Zakonska sta to kmalu pojasnila. Šla sta v sirotišnico in vzela za svoje 22 otrok, katere hočeta vzgojiti. Mnogo takih!

Punt premagan z vodo. V Spoletu so se spuntali kaznjenci. Ker jih niso mogli pomiriti na lep način, poklicali so ognjegasce, ki so začeli vanje vodo vsipati iz brizgalnic in so jih s tem tudi premagali.

Tudi vzrok. A: Zakaj si pa odsekal rep svojemu psičku? B: Ker ta pasja pošast vedno tako prijazno mahlja z repom, kadar pride eksekutor.

Vspešno sredstvo. I: Ali si že čul, da se je Klepetuljeva Ivanka zastrupila? V: Tako — prav je — gotovo se je ugriznila v — jezik.

Ali ni res? Tisti zakonec, ki je zadovoljen s svojo soprogo, je čudak; take soproge, ki bi bila zadovoljna s svojim možem — pa sploh ni.

Siromak. Glas iz sosedne sobe: »Tri sto maljon hu . . . , kako dolgo bodeš se ropotali po sobi predno greste v postelj?« Natrkan sosed: »I-i, s-saj že p-pol ure iščem po-postelj, pa-pa jo ne mo-morem na-najti!«

Grozodejstva divjakov na Salamonomovem otočju. Parnik »Rio Loe«, s katerim so se peljali delavci na Salamonomovo otočje, je dospel v Bribone s strasnimi novicami. Divjaki so sklenili vse bele pomoriti. Kapitana državnega parnika »Roderik Dhu« so na Urui umorili. Glave svojih žrtev so divjaki nosili natakne na dolgih drogih. Tudi one divjake, kateri so bili prijazni naseljencem, so pomorili in odrezali glave. Divjaki so za radi tega sklenili pomoriti vse bele, ker je avstralska vlada izdala zakon, da domačini ne smejo več delati na sladkorjevih nasadih v Cueenslandu. Bati se je, da se ponovi prelivanje krvi.

Kako zmrzujejo ribe. Poskusi so dognali, da zmrznejo ribe v vodi pri 20 stopinj, a se zopet otajajo in živé dalje. Zmrznjene pa so tako krhke, da se takoj zlomijo, ako se jih dotakneš.

V zaporu umorjen. Iz Rima javljajo, da sta se sprla v Scafo pri Chiatiju preteklo nedeljo zvečer neki krošnjar in njegova žena. Ker sta postala preveč glasna, so prihiteli karabinerji in so ju zaprli. Par muzikantov, ki so bili takrat blizu, je spremilo krošnjarja do zapora; čakali so pred hišo in so slišali vpiti krošnjarja: »Morilec, kaj sem ti storil, da me hočeš usmrtiti«. Naslednjega dne so izpustili krošnjarja in njegovo ženo, toda mož je bil po vsem životu ranjen in zatekel; šel je k zdravniku, ki mu je rekel, da bodo bolečine kmalu ponehale in so res, kajti krošnjar je v par urah umrl. Karabinerja so zaprli.

Ministrant zgorel. V nemškem Landsbergu je cerkveni strežaj Franc Shari vihtel

kadilnico, da bi razvnel oglje. Vihtel je posodo z gorečim ogljem preko glave, pri tem pa se je posoda zadela ob gorečo petrolejsko svetilko. Petrolej se je razlil na ministranta, plamen oglja je prišel s petrolejem v dotiko in hitro je bil ministrant ves v ognju. Deček je umrl na opeklinah.

Z grozdom se je zastupil na Dunaju sinček gostilničarja Spannagla. Jedel je namreč še nezrele jagode, kojih se je še držala bakrena galica, s katero so grozdje škropili zoper peronospero. In otrok je zbolel za ostrupljenjem krvi. Zdravnik je prišel, a dečka ni mogel več rešiti. Umrl je sinček še isti večer.

Gospoda tovariša.

Skoraj neverjetno je, da se dvojica pravih tovarišev, ki poslujeta v enem in istem uradu, črtita iz dna svoje duše celo življenje, ne spregovorivši besedice med seboj. Kadar pride pogovor na kaj takega, takrat se vedno spominjam dveh knjigovodij, ki sta poslovala nad deset let v nekem bančnem zavodu pri jedni in isti pisalni mizi, obrnjena drug proti drugemu, ne da bi bila kdaj spregovorila besedice med seboj. Muho so zvali prvega in Bolho drugega. Muha je bil kmečkega rodu nekje iz Dolenjskega, Bolha je bil meščan; prvi je bil neoženjen in zahajal v različne kroge; drugi je bil oženjen, jako občutljive narave in gledal veliko na vnanjost. Ko sta se ta dva prvič videla, stisnila sta si roke in v tem trenutku sta vedela, da se ne moreta trpeti. Muha si je mislil: »Zopern in nepriljuden človek«, Bolha pa: »S tem kmetom, nerodnim, da bi občeval — nikdar!« Poklonila sta se drug drugemu, odšla vsak na svoj prostor in molčala. Tekom enega tedna sta se vsak dan prišedši v urad pozdravljala z »dober jutro!« in »dobro jutro!« potem pa nič več, ker vihar med njima se je bil že pojavil. Kar nekega večera je bilo izbruhnilo. Slišati je bilo dvoje glasov, eden glasnejši od drugega in skušaje prevpiti drug drugega, eden votel in globok bas, kakor bi govoril iz kakega praznega soda, drugi prav tanek in mil tenorček, ki je bil ves poln špičastih besedij.

Od onega nesrečnega in usodepolnega dne, ki je bil zapisan v oblakih in se je moral vsaki čas pojaviti, se je bila pričela vojska. Mislila in ugibala sta noč in dan, kako si bodeta nagajala in si grenila drug drugemu življenje.

Tako je n. pr. Bolha dobro vedel, da je Muhi zelo rado vroče in da ni prenašal prevelike vročine v uradu. Kadar je kazal toplomer čez petnajst stopinj, se je dvignil Muha raz svojega sedeža in odprl okna, ne vprašaje, če je komu prav ali ne.

Nasprotno je Bolho vedno zeblo in bal se je vsake sapice, vsakega prepiha. Takoj, ko je odprl Muha okna, pozvonil je Bolha slugi in mu zapovedal jih zapreti, pri tem je pa muzaje se gledal svojega sovražnika, ki je sedel njemu nasproti in ves rdeč, kakor kuhan rak, zrl v svoje račune; pot mu je lil curkoma po obrazu in pihal je kakor kak preveč zakurjen lukamatija.

Muha se je zopet na drug jako prijeten in ženijalen način maščeval. Vsako dopoldne okoli pol enajste ure izvlekel je iz svojih žepov po več zavojev, v katerih so bile razna jedila, kakor: šunka, razno-

vrstne klobase in druge take stvari, ki razširjajo jako prijetno vonjavo, da so se Bolhi kar sline cedile po ustih. Vseh teh jestvin je bila pa tolika obilica, da bi zadostovala za celo družino, pa Muha je vse sam glasno cmokaje pojedel in pohrustal, ne da bi komu kaj ponudil. Samo časih je pogledal svojega suhega nasprotnika, ki si kaj takega ni mogel privoščiti kot oče četverih nedoraslih otrok. Seveda je Bolho ta požeruh grozno jezil, da je kar barve spreminjal. In vselej, kadar je Muha pojedel vse do zadnje drobtinice, se je zadovoljno pogladil po svojem precej obširnem trebusčku, se obrnil proti kakemu drugemu tovarišu in mu rekel:

«Danes je bilo pa nekoliko premalo, veselim se že na kosilo, kajti za danes opoldan sem naročil v hotelu: rakovo juho, pečeno teletino, belo meso od kuretnice z grahovo polivko in poleg tega še močnato jed, seveda je tudi umevno, da pijače ne bo manjkalo na mizo za poplakniti grlo.»

«Da bi ti trebuh razneslo», mislil si je vselej takrat »ljubi« tovariš.

Bolha se je pa osvetil zopet na drug način. Imel je neke vrste natezalnico za živce in to je bil pivnik, katerega je krepko drgnil z roko, da je Muho kar spreletaval mrz in ščegetalo ga je po živcih, kakor bi lezli po njih mravljinici. Vsake tri minute je Bolha to ponavljal in dasiravno se je trudil Muha prikriti, da ga to počenje ne vznemirja in še sam začel drgniti z roko po svojem pivniku, vendar je Bolha dobro vedel, da mu je to neprijetno in vselej opazil, kako se je ugriznil v spodnjo ustnico.

Tako in enako sta si nagajala obadva odrastla in velika otroka leto za letom in sicer toliko časa, da je prišel oni usodepolni trenutek, ko se je ubil vrč pri pregovorskem vodnjaku.

To se je pa tako-le zgodilo:

Bolha je postal sčasoma zelo natančen in pedanten človek, ki je strogo pazil na red. Nikakor ni mogel trpeti, če je kdo izmed drugih uslužbencev metal papirje po tleh in tako se je počasi navadil, da je mehanično pobral vsak papirček, ki je ležal po potu in ga vtaknil v žep.

Muha, kateri ni prezrl to najnovejšo slabost tovariša, je razmetaval papirčke okoli sebe kar po cele pesti. Bolha je seveda opazil, da meče njegov tovariš nalašč papirčke po tleh, zato se ni nič zmenil za nje. To je pa zopet jezilo Muho in ugibal je, kako bi speljal Bolho na led.

Nekega lepega dne je pa vendar dozorel načrt v njegovi glavi. Muha je prišel isto popoldne prej kakor navadno v urad, tudi se nikogar ni bilo tamkaj. Šel je k omari, kjer so bile shranjene uradne suknje tovarišev, vzel je iz nje Bolhovo suknjo in prerezal z nožem tisti žep, v katerega je navadno shranjeval papirčke. Potem je še napolnil žep do vrha s papirčki, obesil suknjo na prejšnji prostor in se veselil svojega čina, kakor cigan, ki je dobil velik kos belega kruha.

Čudne misli so mu rojile po glavi, kakor kakemu Indijancu, ki je zalotil kak imeniten skalp, ko se je vsedel na prežo, kajti že se je bal, da Bolhe to popoldne ne bo v urad.

Bolha je pa prišel točno, kakor navadno, ob treh in oblekel uradno suknjo, ne da bi kaj slutil.

Stvar pa ni šla popolnoma po volji Muhe, kajti že trije papirčki so padli skozi prerezan žep na tla in še nobenega drugih tovarišev ni bilo navzočih. Zelo lahko bi se prigodilo, da Bolha zagleda papirčke na tleh in potem bi bil lahko sumničil Muho, da mu je ta to napravil. Sreča je bila, da je imel Bolha mnogo posla in ni imel časa se ozirati okoli.

Poldruga ura je skoraj potekla, predno se je dvignil Bolha raz svojega sedeža in šel po uradu. Takoj je pobral one tri papirčke in jih, nič hudega sluteč, vtaknil v žep. Po isti poti nazaj prišedši se je zopet spodtaknil nad papirčki, ki so mu prej odpadli skozi luknjo in jih pobral, seveda je pri tem stresel zopet nekoliko papirčkov. Ko je pa napravil še enkrat isto pot, in zopet zagledal papirčke na tleh, se mu je tako zdelo, da napravlja to nekdo nalašč. Z nagrbnjenim čelom in jeznimi pogledi je meril najbližje tovariše, katere je smatral krivcem, pa od teh se ni nihče zmenil, ker vsak je bil zavarovan v svoje račune. Naprej grede se nakrat obrne in zapazi, da leži takoj za njegovim hrptom nekoliko papirčkov, katerih prej ni bilo. To je bilo za Bolho preveč, tako se norčevati iz njega, tako nagajati gospodu knjigovodji. To ni nihče drugi storil kakor tisti, ki je bil najbližji in to je bil pomožni uradnik Debevec.

Na tega je zvrnil Bolha ves svoj srd in zakričal nad njim:

«Kaj, Vi se drznete mene zasmehovati!?»

Toda Debevec, jako miren človek, ga je malo debelo pogledal, zmajal s svojo kodrasto glavo in soštevaj številke, ne vprašaje, kaj se je pravzaprav zgodilo.

«Ali ste me razumeli?» vpije Bolha zopet nad njim.

«Pet in osem je trinajst, devetnajst, petindvajset, trideset», je mrmral Debevec naprej in se ni pustil motiti na noben način.

«Ali mi boste odgovorili?» kričal je Bolha ves razjarjen, »takoj grem po gospoda ravnatelja!«

Škodoželjno hihitanje je bilo slišati od pisalne mize, kjer je sedel Muha, med tem je pa že dirjal Bolha proti vratom, iste odprl, jih za seboj zaloputnil, da se je vse potreslo in tekel po stopnjicah navzdol.

Drugi ravnatelj ni bil poseben prijatelj takih stvari, vendar se je podal s knjigovodjo v uradniške prostore in tjakaj prišedši jako resnega obraza oštel osobje:

«Gospoda moja, jako obžalujem, da se dogajajo take reči v uradu med odrastlimi; boljše bi bilo, da se Vas pošlje v ljudsko šolo.»

Vse osobje se je dvignilo raz sedežev in poslušalo.

«Kaj se je zgodilo, gospod knjigovodja; kako je bila stvar?» vprašal je ravnatelj Bolho.

«Stvar je bila taka», začel je Bolha, »stal sem na tem prostoru, kakor stojim sedaj. Noben papirček ni ležal na tleh, kakor sedaj, moja častna beseda. In sedaj, nadaljeval je Bolha, korajaje naprej, da bi boljše predočil sramotni čin, »ko sem tako korakal naprej, sem se nakrat obrnil, ravno tukaj«, se obrne, »in vidite...«

Naprej ni mogel govoriti, kar naenkrat je utihnil. Stal je kakor pribit in okamenel, usta odprta na stečaj in zijal na pet papirčkov, ki so ležali med njim in ravnateljem. Bolj pametnega in resnega obraza

še ni bil nikdar napravil v svojem življenju ne prej ne pozneje, kakor ravno ta trenutek. Pa to ni trajalo dolgo, kajti vse osebe se je pričelo krohotati na ves glas, tudi ravnatelj je pomagal.

Pa ta veselost osebja ni pomanjšala jeze Bolhe, še bolj se je razsrdil, ko je segel z roko v žep, iz katerega je izvlekel polno pest papirčkov. Takoj se mu je zasvetilo v glavi, treba je bilo samo pogledati obraz tovariša Muhe, njegove majhne, poredne oči, ki so tako škodoželjno zrle izpod obrvij; na pol slep bi moral biti Bolha, če ne bi tega opazil.

Bolha se ni mogel več vzdržavati, napravil je par korakov do tovariša Muhe in mu vrgel celo pest papirčkov v obraz.

Seveda se je šele sedaj začel pravcati prepir, ker Muha je trdil, da je Bolha toliko časa spravljaj papirčke v žep, da se je ta vsled prevelike teže in napetosti sam pretrgal. Bolhi so se kar vidno ježili lasje, ker ni imel dokazov, da mu je to napravil Muha.

Ravnatelj je takoj videl, da mora ločiti ta dva petelina, kar se je tudi zgodilo, ker drugače bi bilo morda prišlo še do prelivanja krvi. Ko sta bila ločena in je bil prestavljen Bolha v drug oddelek, režal se je Muha, Bolha je pa tako kislo skremžil obraz, kakor bi bil ravnokar požrl liter jesiha z žolčem.

In jeza med njima se še ni podela in traja še naprej, če že nista umrla.

«Moskito».

Lepa zidana hiša,

z veliko kletjo, kuhinjo, hlevi za svinje in govedo, velik vrt s trtami in sadnim drevjem, sposobno za vsakovrstni obrt in za penzioniste je ne daleč od Maribora po ceni na prodaj. Kje? pove upravnništvo lista. 22 2—1

Pozor! kmetovalci!

Kdor ima kaj prodati, bodisi sadje, vino in druge pridelke, naj se obrne na Franca Niederl, špediterja, p. Leoben. Uraduje se slovensko! 21 2—2

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru, Tegetthoff-ova ulica 21
priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka. 13 26—12

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Knjiga obsega 173 strani v 8°. Cena je 60 vin., po pošti 70 vin. Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah. Dobi se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

s firmo priporoča
tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Pozor! na nakup za zimo!

Ne konkurzno blago, ampak vedno svežo blago prodaja

Matija Stergar v Mariboru

gosposke ulice št. 11

nasproti Martincu

„pri zvezdi“

Matija Stergar v Mariboru

gosposke ulice št. 11

nasproti Martincu

„pri zvezdi“

Pristni flanel-barhet v vseh barvah meter po 25 kr.

Sukno za moške obleke	mtr. po gl.	— 63 do — 85
Kranjski loden gladek in progast.	» » »	1— » 1 25
Pristno brnsko sukno za moške	» » »	1 80 » 2 80
(Ceig) za hlače, dvojne širokosti	» » »	— 55 » — 68
Različna sukna za obleke dvojne širokosti	» » »	— 18 » — 25
More-sukno, čista volna	» » »	— 40 » — 60
Črn kažmir	» » »	— 40 » — 60
» atlas 140 cm širok za predpasnike	» » »	— 50 » — 75
Črno sukno za obleko 120 cm široko	» » »	— 48 » — 60
Platno za matrace	» » »	— 40 » — 65
Šifon	» » »	— 15 » — 30
Damast-gradl	» » »	— 24 » — 35
Oksfort	» » »	— 16 » — 20
Belo platno	» » »	— 12 » — 20
Platneni robci, 1 ducat	» » »	1— » 1 50
Robci za otroke, komad	» » »	— 04
Platno za posteljske oprave 120 cm široko	» » »	— 32 » — 38

Molinos za rjuhe 140 cm široko	mtr. po gl.	— 40 » — 50
Pristno platno za rjuhe 160 cm široko	» » »	— 65 do — 75
Spodnje hlače iz barhenta	komad » » »	— 40 » — 60
» » » gradlna	» » »	— 35 » — 40
Srajce iz Oksforda	» » »	— 58 » — 65
Jegrove srajce	» » »	— 45 » — 65
Bele srajce likane	» » »	— 89 » 1 20
Odeje	» » »	2— » 3—
Koce za konje	» » »	— 90 » 2—
Slamnjak širok	» » »	— 85 » 1—
Spleteni robci	» » »	— 55 » 2 50
Veliki robci za ogrnitev	» » »	1 20 » 3—
Kašnece robci	» » »	— 45 » — 65
Šali	» » »	— 55 » — 80
Moderci	» » »	— 50 » — 20
Nogavice za zimo	» » »	— 16 » — 30
Rokavice	» » »	— 20 » — 30
Obrisalke	» » »	— 18 » — 25

Moder in beli barhet 70 cm širok meter 20 kr.

Podšivi po najnižjih cenah!

Vsako naročilo se odpošlje točno in hitro po poštne povzetju. Vzorci se zavoljo pomanjkanja časa ne pošiljajo.

K obilnemu nakupu vabi uljudno

Mat. Stergar.